

עמ"ת 36666/06/20 - פאדי בריק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 36666-06-20 בריק(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 280322/2020

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עוררים	פאדי בריק (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט לתעבורה בעכו (כב' השופטת טפטה גרדי) מיום 9/6/20 בתיק מ"ת 2424-06-20.
2. בקליפת הלז- כנגד העורר הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, יחד עם כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה כשרישיון נהיגה פקע מעל לשנתיים, ונהיגה ללא ביטוח.
3. ביום 7/6/20 נתפס העורר נוהג ברכב, חרף שהודע לו שהוא פסול מנהיגה בתיקים מיום 18/12/19 (פסילה של 3 חודשים), פסילה מיום 12/9/19 (פסילה למשך חודש ימים), מיום 31/12/19 (פסילה של 6 חודשים), מיום 6/1/20 (פסילה של 5 חודשים) ומיום 24/2/20 (פסילה למשך 11 חודשים). העורר לא הפקיד רשיונו.
4. מדובר בעורר אשר אמנם לא היה עצור בעבר, ולא נתפס נוהג בפסילה בעבר, אך לחובתו 29 הרשעות קודמות, לרבות נהיגה בזמן פקיעת רישיון נהיגה. כן עומדים שני תיקים נוספים בגין נהיגה בפסילה, תיקים עדכניים הקבועים למועדים קרובים.
5. בית המשפט קמא קבע כי קיימת תשתית ראייתית תקינה, וכי קיימת מסוכנות ניכרת מהעורר; בית המשפט קמא סבר כי די באישור ראש שלוחה להגשת כתב האישום, בע"פ ולא בכתב.
6. חרף המסוכנות, בהתחשב בהנחיות כב' בית המשפט העליון בבש"פ 2227/08 גריפאת נ' מ"י, סבר בית המשפט קמא כי במקרה דנן ראוי להסתפק בחלופה, במעצר בית מלא של העורר, בבית הוריו באבו סנאן.
7. בקשת העורר להפוך מעצר הבית לחלקי ולאפשר לו לצאת לעבודה נדחתה.
8. אציין כי מועד מתן ההחלטה ביקשה המשיבה לעכב ביצוע ההחלטה אך סופו של יום החליטה שלא להגיש ערר; העורר, מנגד, סבר כי שלילת אפשרותו לעבוד בעת קביעת החלופה מצדיקה ערר מצידו.
9. העורר מציין כי הפגם באי מתן אישור ראש שלוחה מצדיק הקלת בתנאי החלופה; עוד מציין העורר כי מצבו הכלכלי אינו שפיר, וכי מקום העבודה קרוב יחסית, והמפקח שילווה אותו לעבודה הנו המפקח שאושר מסגרת

החלופה.

10. לאחר שחינת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.
11. טרם אדרש לשאלת העבודה, להסיר אבן נגף- אכן סבורני כי צודק ב"כ העורר כי ראוי היה להצטייד מבעוד מועד באישור בהתאם להוראות השעה (דיוני מעצרים בתקופת הקורונה), אישור כתוב וערוך כדבעי.
12. העובדה כי אישור כאמור התקבל לשלב מעצר הימים, היא הנותנת כי בוודאי ניתן היה להיערך כדבעי לשלב הגשת כתב האישום ובקשת המעצר עד תום ההליכים.
13. ככלל, המחוקק הראשי ומחוקק המשנה, סברו כי יש להיזהר בטיבם וטבעם של מעצרים בעת תקופת הקורונה, ועל כן ראו לציין כי ראוי שבעל סמכות, בעל יכולת לשקול שיקולים "רוחביים", מעבר לעצור הקונקרטי, הוא שייתן דעתו לחיוניות המעצר. שקילה כאמור ראוי שתבצע כך שאישור ינתן בכתב, ולא בע"פ, ולו כדי ללמד שהדברים נשקלו לא כלאחר יד.
14. עם זאת- כבר נקבע לא אחת, כי פגם בהליכי מעצר, אף חמור מהפגם לעיל, לא בהכרח מביא לתוצאת שחרור ללא תנאי או אף שחרור (ראה בש"פ 8077/16 פלוני).
15. כידוע, לעתים נופלים פגמים בהליכי מעצר; לעתים הפגמים מביאים לכך כי עצור ישהה במצב בו קיים ספק בחוקיות ותקינות המעצר; חרף זאת הורתה הפסיקה, כי אין הדבר מנביע שחרור אוטומטי, אלא מדובר בפרמטר להתחשב בו.
16. מהכא להתם- צדק בית המשפט קמא עת סבר כי בנסיבות העניין, מדובר בעורר אשר מעשיו מלמדים כי מחד מסוכנותו לציבור המשתמשים בדרך ניכרת, ומאידך, אין הוא מקפיד על קיום הוראות החוק; בית המשפט קמא שם הדגש לא רק על תכיפות מקרי הפסילה, אלא גם לעובדה כי תלויים ועומדים תיקים נוספים בגין נהיגה בפסילה, כי העורר נמנע להתייצב לניהול ההליכים כנגדו, (ובשלב זה אין מקום לדון בטענתו כי לא ידע על הפסילות), וכן נצברו לו עבירות נוספות.
17. באיזון בין הדברים, סבר בית המשפט קמא כי חלופה **הרמטית** מאזנת בין הסיכון ובין הפגם ועצמת העילה, ומידתיות הגבלת החירות.
18. איני רואה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. שיקולי בית המשפט קמא איזנו נכונה בין הדברים- מחד המסוכנות, ריבוי העבירות, וחומרת הנהיגה בפסילה; מאידך- טענת הפגם, העדר הרשעות בנהיגה בפסילה, ונורמטיביות.
19. אכן, העורר ציין כי הוא בעל עסק, וכי מצבו הכלכלי מתדרדר; אלא שזהו מצבם של רבים וטובים אשר מעשיהם הלכאוריים הביאו להטלת מגבלות על החירות.
20. במקרה בפנינו- במיוחד נוכח אופי האישום (נהיגה בפסילה), והעובדה כי תלויים הליכים נוספים באישומים דומים, קיים קושי לתת אמון בעורר; השחרור לחלופה מלמד כי חרף קושי במתן אמון, סבר בית המשפט כי יש ליתן הזדמנות לעורר, מבלי לפגוע קשה יותר בחירותו; עד פתיחת חלונות ויציאה לעבודה, דברים שיקשו על הפיקוח, יש

צורך בבנייה רבה יותר של אמון; לעתים בניית אמון אורכת זמן.

21. בית המשפט קמא סבר כי לעת זו, לא ניתן לתת בעורר האמון הנדרש לשם מתן אפשרות לצאת לעבודה; אופי האישום, התנהגות העורר, ריבוי הפסילות, ושלל הטעמים שהביא בית המשפט קמא, מביאים לאותה מסקנה, חרף הפגם בהעדר אישור כתוב.

22. בנסיבות אלו- הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תש"פ, 21 יוני 2020, בהעדר הצדדים.